

לשחק עם הקנו

מחזאי מדבר עם בימאי

בליה בлом

מאגנס, 245 עמ'

מחזאי מדבר
עם בימאי

אלא שיר אחד", מתגונת לה, אם נרצה או לא נרצה, מגינות ירושלים של זהב. כך מביאה ירושלמי את הצופים להר הר על מזבחה של ישואלה כמישור החברתי, זאת כאשר אותה תקופה (שנת 1990) נערכה אחת ההפגנות הגדולות בכיכר מלכי ישראל, נגד ליננסקו והסוחר מונצ'יה לשיקספיר), ובו נחשפת השתיות החברתית והפוליטית,חתת הכותרת 'מו' קומו מהעדרם' ו'ההדרם' שנותנת המדינה לעולים החדשים ולא לאורה היהootיקם.

הביקורת העומקה של המוחות הללו, לעומת המאורעויות הקוריות בויה אחר זה בישראל, היא מסכם חשוב ורציני של האקטואליה לעומת ביטוייה באמן. בספר מושכחות תמנונות הלקחות מן הפקות השונות, אשר משילימות את שבמיאיה בלום לדורא, אם בתפארות עליהן היא מדברת, אם בתלבשות שאונורת הרבה על הבדלים בין הדמיות ועל ייחורי דן, ואפיילו כמו מסיכות שבחרו להעלות על הבמה בדומה הפוקות.

בתחילת ספרה מצירה בלום כי היא Tabia לדריי קה ויק חמישה תיאטרואות רפרטוארים ממוסדים (ח'אן, באד שבע, חיפה, האקדמי והבימה), הייתה שכית ליסין הוא תיאטרון שלא העלה הפקות קנו' ניות מספיקות, וגם הממסדיות שלו נחשבת בעיניה רק גנימיה מסומימת. אלא שבית ליסין הוא דוקא אחד התיאטרואות היותר-מושלמים שפועלם היו. תיאטרון מוצלח נוסף שאט הצגותיו לא הביאה הכרוי בתה הוא תיאטרון גשר האיקוטי, והנמקה להיעדר רטורו נון הסבר הדא להקשוי להנירו ירושלי. מעמיד ועצוב כאחד לראות כיצד מוכאות עולות ציבוריות אל הבימות ומונצחות שם, ואילו כאן, בהשמטה קלה של תיאטרון חשוב, נוצרת עוללה חמורה לא פחות. הדחמות של עולי חבר העמים מעלה המפה התיאטרונית הישראלית מראה לנו שוב ושוב כי טרם למדנו לקבול עלייה המשפיעה על המארג החברתי היהודי שלנו. ■